

Prima instanță: Judecătoria Edineț (sediul Briceni)
Judecător: A. Andronache
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: A.Gheorghieș, A.Toderaș, A.Albu

ÎNCHEIERE

27 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Linavan” împotriva Biroului Vamal Briceni cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasate excedentar și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în interesele Societății cu Răspundere Limitată „Linavan” și menținută hotărârea Judecătoriai Edineț (sediul Briceni) din 31 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 20 decembrie 2016, SRL „Linavan” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Briceni (în prezent Nord) cu privire la contestarea actului administrativ, restituirea sumei încasate excedentar și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 29 octombrie 2016, pentru trecerea peste frontieră a mărfii deținea tot pachetul de documente obligatorii necesare pentru efectuarea controlului vamal (factura, documentele de transport, actele permise, necesare pentru acordarea liberului în vamă), iar la solicitarea Biroului Vamal a mai prezentat și alte documente suplimentare.

Susține că, cu toate acestea, colaboratorii vamali au considerat imposibilă calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1.

Declară reclamanta că colaboratorii vamali verificând corectitudinea declarației DVV-1 au constatat că marfa prezintă risc de subevaluare, documentele prezentate de declarant nefiind suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și că mai sunt

necesare careva acte suplimentare pe care le-a indicat într-un document separat conform art. 7 din Legea cu privire la tariful vamal.

Invocă SRL „Linavan” că, regulamentul cu privire la utilizarea actelor la vămuirea mărfurilor indică expres situațiile în care pot fi solicitate actele suplimentar, și anume în cazul în care declarantul solicită acordarea tratamentului tarifar preferențial, tratamentului tarifar favorabil sau solicită regim vamal suspensiv, însă nici una din situațiile indicate nu s-au regăsit în motivele invocate de Biroul Vamal Nord atunci când a solicitat actele suplimentare.

Consideră reclamanta că Biroul Vamal Nord neîntemeiat a refuzat calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda 1, întrucât declarantul a prezentat toate actele necesare calculării valorii în vamă după această metodă, și respectiv urma să completeze declarația vamală tipizată DVV-1 (care cuprinde metoda 1) și nu declarația vamală DVV-2 (care cuprinde metodele 2, 3, 4, 5, 6).

Menționează că nu este de acord cu mărirea plăților vamale calculate după metoda 6, care au fost încasate excedentar în sumă de 3 568,78 lei din marfa importată în valoare de 1 378,35 dolari SUA (curs de schimb 20, 0334 lei).

Cere SRL „Linavan” anularea actului de inspecție nr. 2050I12268 din 29 octombrie 2016 emis de către Biroul Vamal Nord la importarea mărfii lemnoase, anularea declarației vamale DV-2 și declarației privind valoarea în vamă a mărfurilor (tipizată DVV-2) cu menținerea declarației vamale DV-1 și a declarației vamale în varianta inițială (tipizată DVV-1), obligarea Biroului Vamal Nord de a revizui modul de calculare a plăților vamale pentru marfa lemnoasă importată de către SRL „Linavan” potrivit metodei 1, încasarea sumei de 3 568,78 lei ce constituie diferența de plată dintre taxa vamală achitată conform declarației vamale DVV-1 și DVV-2, repararea prejudiciului moral în mărime de 5000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 5000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Edineț (sediul Briceni) din 31 ianuarie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Linavan”, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. (f.d. 82-106, vol.II)

La 16 februarie 2017, avocatul Odobescu Ghenadie, în interesele SRL „Linavan” a declarat apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, de admitere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2017, a fost respins apelul declarat de către avocatul Odobescu Ghenadie în interesele SRL „Linavan” și menținută hotărârea Judecătorei Edineț (sediul Briceni) din 31 ianuarie 2017. (f.d. 180-203, vol.II)

În motivarea deciziei, instanța de apel a invocat prevederile Legii contenciosului administrativ, art. art. 1 (pct. 21), 173, 174 alin. (1) și (2), 192 Cod vamal, art. 6 alin. (1) al legii cu privire la tariful vamal, art. 29¹ al Regulamentului de aplicare a destinațiilor vamale prevăzute de Codul vamal, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2005, pct. 4-6, 13, 14, 15 ale Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 februarie 2002, pct. 1 lit. b), v) al Metodologiei de prelucrare a declarației vamale în detaliu, aprobat prin ordinul Serviciului Vamal nr. 480 din 18 decembrie 2006 și art. 8 alin. (1)-(4), (6), 11 alin. (6) ale Legii cu privire la tariful vamal.

Cu referire la normele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a reținut că autoritatea vamală în temeiul pct. 14 din Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 februarie 2002, a solicitat prezentarea documentelor suplimentare care confirmă veridicitatea datelor privind valoarea în vamă anunțată conform declarației vamale, precum și informațiile necesare pentru a putea aplica consecutiv metodele de determinare a valorii în vamă, or, agentul economic la cerere nu a prezentat, iar actele anexate de declarant la depunerea declarației erau insuficiente pentru confirmarea veridicității datelor privind valoarea în vamă a mărfii.

Astfel, atât prima instanță, cât și instanța de apel și-au argumentat soluția făcând referire la faptul că în urma efectuării controlului documentar al mărfii importate de către SRL „Linavan”, Biroul Vamal Nord corect a constatat că informația conținută în actele prezentate pentru susținerea valorii declarate, nu confirmă pe deplin valoarea anunțată și că documentele prezentate la momentul vămuirii nu corespund cerințelor stabilite în actele normative, iar alte documente în scopul confirmării valorii nu au fost prezentate, astfel inexistența datelor despre aplicarea primei metode de evaluare a mărfurilor a dus la neacceptarea de către organul vamal acestei metode, actele întocmite de către organul vamal fiind pe deplin valabile.

La 10 octombrie 2017, SRL „Linavan” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 11 iulie 2017 și hotărârii Judecătoriai Edineț (sediul Briceni) din 31 ianuarie 2017 cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului SRL „Linavan” a invocat ilegalitatea și netemeinicia hotărârilor instanțelor de judecată ierarhic inferioare.

De asemenea a indicat că, instanțele ierarhice inferioare eronat au constatat că declarantul nu a prezentat organului vamal toate actele care permit calcularea valorii în vamă, întrucât potrivit pct. 29¹ din Hotărârea Guvernului nr. 1140 din 02 noiembrie 2005, actele obligatorii la depunerea declarației vamale sunt factura, documentele de transport și actele permise, acte prezentate de recurentă.

Un alt moment invocat de SRL „Linavan” este faptul că a prezentat intimatului documente suplimentare, care potrivit ordinului nr. 01-1 din 04 ianuarie 2016, anexa nr. 1, la compartimentul „alte acte” este codat cu indicele „2” care semnifică că actele prezentate de declarant sau solicitate suplimentar, dar care nu sunt obligatorii, întru evitarea situației calculării valorii în vamă a mărfii după o altă metodă, cu excluderea metodei nr. 1, însă colaboratorii vamali neîntemeiat au considerat imposibilă calcularea valorii în vamă a mărfii după metoda nr. 1.

Invocă că organul vamal verificând corectitudinea declarației DVV-1 a constatat că marfa prezintă risc de subevaluare, documentele prezentate de declarant nefiind suficiente pentru calcularea valorii în vamă a mărfii și că mai sunt necesare acte suplimentare, care au fost indicate într-un document separat conform art. 7 din Legea cu privire la tariful vamal.

Totodată, colaboratorul vamal a indicat doar că marfa prezintă risc de subevaluare fără a indica care risc s-a depistat (determinat sau potențial), fără a preciza anume care risc s-a identificat și în baza cărei informații.

Mai mult, colaboratorul vamal, în cazul în care întemeiat suspectă o subevaluare a tranzacției de import, urma să întocmească un raport către șeful Serviciului Vamal, cu sesizarea tranzacției de import perfectate și a temeiului suspiciunii.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum rezultă din actele cauzei copia decizie instanței de apel din 11 iulie 2017 a fost expediată pentru cunoștință în adresa părților, inclusiv și în adresa recurentei, SRL „Linavan” la 22 septembrie 2017, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire (f.d. 206, vol.II) și recepționată contra semnătură la 27 septembrie 2017, potrivit avizului de recepție anexat la dosar (f.d.209, vol.II).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 10 octombrie 2017, în termen.

La 08 noiembrie 2017, în adresa intimatului Biroului Vamal Nord a fost expediată copia recursului declarat de către SRL „Linavan” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La rândul său, Biroul Vamal Nord nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Linavan” în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Linavan” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „Linavan”.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Linavan”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva